

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

52

GELUKKIG NIEUWJAAR!

A black and white line drawing of a dog, possibly a terrier, jumping over a fence. The dog is in mid-air, with its front legs extended forward and its back legs pushing off the fence. It has a large, dark eye and a small, dark nose. The fence is a simple vertical line.

Kuiffje

GUNSTBESTELBON

M.
Adres
Terug te zenden aan
R.G.S.,
Genèvestraat, 496, Brussel.
Tel. : 15.68.71

ONZE BRIEFBUS

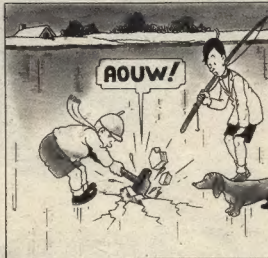
● **Luc Maes, Zomergem.** — Hoe gaat het er mee? Ben je weer opgeknappt? Ik hoop het maar, want ziek zijn is voor zo'n flinke kerel als jij te erg. Wat het luchtvaartnieuws betreft, moet je ook de « Vler Windstrekken » volgen; iedere week staat er een of ander interessant nieuwsje in dat

● **Henri Van de Vijver, Sint-Jans-Molenbeek.** — Heb je het nieuwe n° 42 goed ontvangen? Ik hoop dat ik je naam onder de gelukkige winnaars zal aantreffen. Met mijn beste groeten.

Op Zondag 15 Januari komt het Poppenspel Pats, met Suske en Wiske, naar Gent. Er wordt een jeugdvertoning gegeven om v. d. 30 en een familievertoning 's avonds. Prijs : 20 frs. voor ouderen en 10 frs. voor de jeugd. Kaarten verkrijgbaar : Hoogstraat, 61, Burgeervlaan, 116, Phoenixstraat, 158, Bouwmeesterstraat, 80, Sint-Amandsberg.

MEN ZEGGE HET VOORT !

door Bob DEMOOR

DE LEEUW VAN VLAANDERE

tekeningen: BOB DE MOOR

Veel naar H. CONSCIENCE

Tegen de morgen wijkt de koorst bij Adolf van Nieuwland. Hij wordt van het gebeurde op de hoogte gesteld...

Neen, die reis is te gewaagd... Maar wacht! Maria, laat meester de Coninck ontbieden, de deken der wevers. Ik zal de jonkvrouw onder de bescherming van de gemeente stellen!

Zal dit wel gaan? Het volk is zeer verbulterd op de edelen, daar de meesten met de vland sams pannen.

Een tijd later breekt Pieter de Coninck het vertrek binnen...

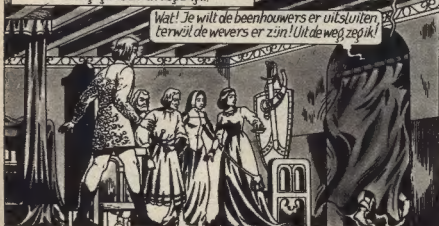
U bedoelt de dochter van de Leeuw van Vlaanderen?

Neen heer, het was een weversgezelschap. Men kan tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn! Stel u echter perust. Wijne personen in Brugge kennen dit geheim. De jonkvrouw zal onder de hoede van de gemeente veilig zijn!

Een weinig later wordt de Coninck aan Machteid voorgesteld. Ensklapp hoort men een hevig gerucht in de gang.

!! Meester Brendel!

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte zoekt, in gezelschap van zijn knecht Sancho Panza, het avontuur. Hij ontmoet de Ridder van de Spiegels en velt hem neer.

« Ik ben de zwerfende ridder! » zegt Don Quichotte tot de vier reizigers en dist dadelijk enkele van zijn avonturen op. Natuurlijk vergeet hij zijn zegepraal tegen de ridder van de Spiegels ook niet te vertellen. « Maar de tovenaard had de ridder in een barbiere veranderd om mij te beledigen. » — « Indien je geen plannen hebt, kom dan met ons naar de bruiloft van Gamache! » — « Dat ware niet zo slecht », antwoordt Sancho. « Ik stem toe op voorwaarde, dat die Gamache een goed mens is! » verklaart Don Quichotte.

« Gamache is heel rijk en het zal een prachtig trouwfeest zijn, Quitterie-de-schone zou Baziel huwen, doch deze was arm en Gamache rijk, daarom heeft deze laatste haar hand gekregen. » — « Waarheid is beter dan rijkdom en indien Baziel een goede jongen was, zie ik niet in waarom Quitterie hem heeft laten staan voor die Gamache. » — « Nu, wat er ook van zij, we gaan naar die bruiloft! » Bij deze woorden zet de troep zich in beweging.

Het duurt niet lang of Sancho hoort de klanken van deedeizak en flageolet. Men danst reeds! Maar de keuken interesseert Sancho meer dan de muziek en hij gaat dan ook maar eens vlug kijken wat er te snullen valt. Kippen, kapoenen en allerhande ander wild smoort in de grote ketels. Sancho roelt zich ineens in liefde ontvlammen voor de keukenpieten. Intussen leidt Gamache de schone Quitterie naar de kerk. Ze worden toegejuicht en men

roept « Lang leve het paar! ». Uit de menigte komt ineens een man vooruit met een triestig gezicht. Hij houdt een doik in de hand die hij nu midden op zijn borst plaatst! « Het is Baziel » fluisteren de mensen. « Ja, ik ben het en ik verkies liever te sterven dan te leven zonder Quitterie. Leve de rijke Gamache en leve Quitterie! »

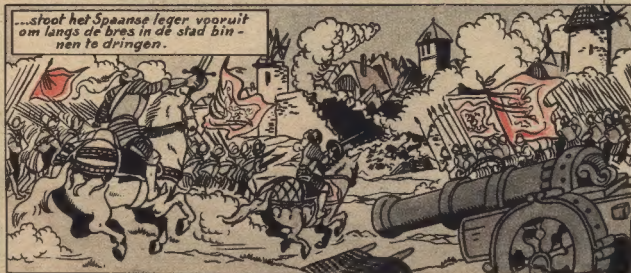
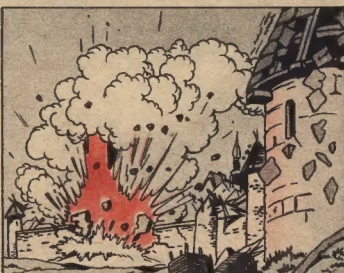
Bij deze woorden ploft hij de dolk in de borst voor iemand in staat was dit te verhinderen. Zijn vrienden omringen hem. « Het is te laat om me te troosten », zegt Baziel met zwakke stem. Quitterie gaat bleek als een doek naar Baziel toe. « Je bent weerd, maar wil je me nu niet je hand geven? Je ziet in welke stant ik ben, 't zou m'n pijn en smarten verminderen. » — « Ik

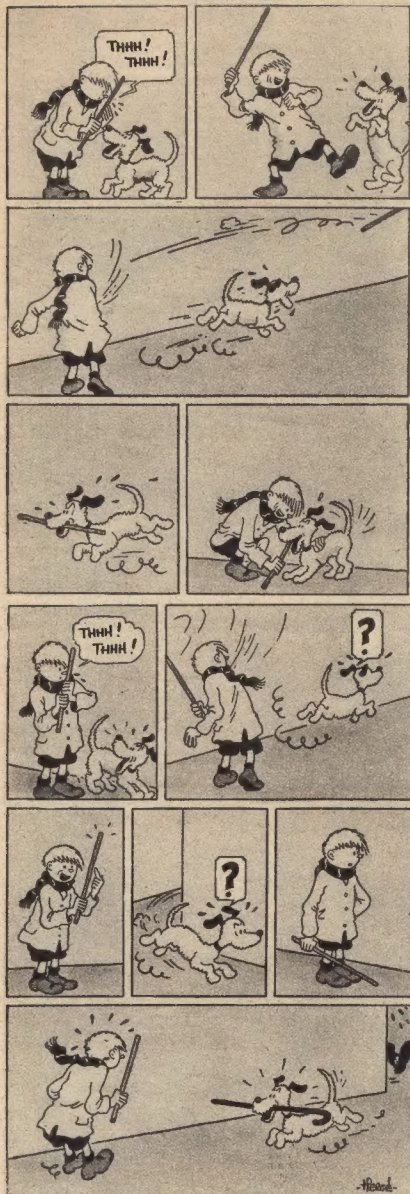
wil je redden, antwoordt Quitterie, ik wil je zien leven! » Bij deze woorden staat Baziel recht. Quitterie beeft van aandoening. Konden haar woorden zulke uitwerking hebben? « Dat is mijn aanwezigheid hier, schone Quitterie », zegt Don Quichotte. Iedereen schijnt blij met deze wending, behalve Gamache, natuurlijk!

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

In een hoekje met een boekje

DE KONING,
DE BEER
EN HET EGELTJE.

IN dezelfde reeks als het boek «Sneeuw-witje», dat we twee weken geleden aan onze lezers voorstelden, verscheen nog een ander sprookjesalbum «De koning, de beer en het egeltje». De tekst is van de hand van Marcelle Verité en werd keurig vertaald door Gaby Monden. Elisabeth Ivanovsky verzorgde de illustratie. Het boek werd in prima voorwaarden uitgegeven: groot formaat, prachtige kartonnen omslag, mooi papier, fijn lettertype en zeer verzorgde kleurtekeningen. Zowel de schrijfster als de illustrator hebben tijdens de laatste jaren naam gemaakt op het gebied van het kinderboek. Boeken als «De Koning, de beer en het egeltje» brengen onze boekenproductie op een internationaal peil. We zijn er de firma Casterman uit Doornik dankbaar voor, en wensen al de delen van deze prachtige albumreeks op de boekenplank van ieder huisgezin. JOHAN.

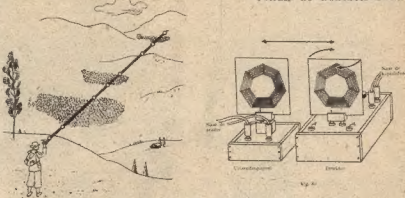
JONGENS EN WETENSCHAP

WE hebben vroeger reeds de publicatie van de drie eerste delen van de reeks «Jongens en Wetenschap» hartelijk onthaald. Het vierde deel voldoet ook aan de hoogste eisen: goede afwisselende inhoud en degelijke uitgave. Ik kan me niet voorstellen, dat een jongen van elf tot zestien jaar zijn vader of moeder niet gaat vragen (of zelfs zagen...) om dat boek te mogen kopen, wanneer hij de inhoudstafel en de illustraties bekeken heeft. Er zijn boeiende verhalen en reportages bij, en ook technische artikelen zoals: «Experimenten met onderdelen van oude radiotoestellen», «Clippers over de ganse wereld» en «Proefnemingen met millioenen volt om een maximum hoogspanning te realiseren».

De reeks werd uitgegeven door de «Daphne Uitgaven» te Gent en kost 125 frs. per deel.

Een prachtig Kerst- of Nieuwjaarsgeschenk voor jongens met technische belangstelling.

Johan de BRABANDER.

Twee illustraties uit het fijne jongensboek «Jongens en Wetenschap».

DE TOOVERSPIEGEL

Tekst en
Tekeningen
van

J. LAUDY

Prins Hassan en Kaddoor hebben hun lekker levenje opgegeven om, als gevolg van een droom, naar Bassorah te gaan. Hun vriend Timoor neemt hen gevangen en wil hen onthoofden, maar de twee jongelui ontsnappen...

Onze twee vrienden maken het zich voor de nacht gemakkelijk in het portaal van de moskee van Frezaciden...

Die vagebonden zijn toch onbeschaamd!

Willen jullie eens maken dat jullie hier wegkomen!

Zijn jullie niet verlegen, lelijke, oude kerkmotten!... Hoe durven jullie de Baberam van Sidi Feoess zo misbruiken!...

Op hetzelfde ogenblik gaat de Muezzin Si Bekkar voorbij...

Hou je kalm en let op je woorden, portier! Weet je dan niet, dat de armen recht op de eerste plaats in Gods huis hebben? Allah zelf gaf het voorbeeld en wij moeten hem navolgen.

Si Bekkar stapt door en taat de portier als van de hand gods geslagen achter. Hij mompelt... Allahilla Allah!

Hassan en Kaddoor slapen weldra als marmotjes.

Daar verschijnt een gedaante... Ze komt nader en het is de edele grijsaard...

Ik vroeg jullie naar Bassorah te komen. Dat kostte een grote inspanning. Jullie hebben alle proeven tot hier toe goed doorstaan en ik ben zeer tevreden, maar dat is niet alles...

Jullie bent nog ver van het doel. Jullie moeten naar Kalro gaan en naar het huis van mijn dienaar Ben Mobarek vragen.

Ik zal jullie helpen en voor ongeluk bewaren. Heb moed en vertrouwen!

Op een teken van de mysterieuze grijsaard worden onze vrienden slapend opgelicht en door de lucht gevoerd. Waar zullen ze nu weer terecht komen?

DE RODE GODE

door Jean d'Esme.

Tekeningen : Jean-Léon Huens.

GINDS zong een vrouwenstem, een soort hymne aan de dood; in het indrukwekkend, vreesaanjagend stilzwijgen was dit het enige geluid.

Zo verliepen minuten. Pierre hield het hoofd tussen zijn handen, en dacht na; een mateloze afmatting had zich van hem meester gemaakt, een sombere wanhoop kroop in zijn hart tergend onthoog. Hij dacht aan Wanda : het beeld van het meisje behekste hem. De woorden die ze hem had toegeroepen te midden van die zonderlinge gerechtsaal waar men tot de trage dood had veroordeeld klonken nog na in zijn oren.

— Straks... Na het...

Zijn eigen lot verontrustte hem niet; zijn gesloopte zenuwen, zijn ontredderde wil waren een gemakkelijke prooi voor de zwakheid. Een enkele gedachte hield hem nog bezig; nog één enkel verlangen koesterde hij : zich neer te vlieten op die warme en zachte dierenhuid, niet meer denken, niet meer bewegen... vergeten... vergeten... niets meer...

— Lursac... vlug, kom... vlug...

Pierre richtte zijn doffe ogen op de missionaris, stond loom recht en vervoegde de pater. De priester wees hem de achterenvolgende zalen aan en zei eenvoudig weg :

— Wanda.

Hij drukte zijn hoofd tussen twee zuilen en tuurde. Daar verscheen zij achter in de laatste zaal. Zij liep hard. Onder een poort moest zij stilhouden om een reeks

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, Julien Redeski, waarover men gezegd had geen nieuws meer had, te zoeken. Vol onrust organiseert Pierre de Lursac en pater Ravennes een hulpexpedite. Ze bereiden het nachts weg en slaan een strek waar nog voorhistorische mensen leefden. Ravennes en Lursac worden echter gevangen genomen...

toverheksen te laten voorbijgaan, gevolgd door twaalf krijgers. Dan begon ze weer te lopen. De zwarte tuniek, waarmee ze gekleed was, maakte het contrast nog scherper, met haar loswaaiende blonde haren.

Pierre strekte de armen uit :

— Wanda... Wanda...

Daar stond ze voor hen. Een priesteres vergezelde haar, opende de deur, sloot die weer, en verwierde zich zonder een woord te uiten. Staande te midden in de cel, weende het meisje nu hartstochtelijk. Dan ontwaarde ze plots de pater die op de dierenvachten was gaan zitten, en riep :

— Pater...

Ze kwam naar hem toe, knielde neer reikte hem haar hand.

Arm kind, zei hij, hoe heb je het aan boord geleefd om ons hier te komen opzoeken?

Hij voelde haar hand trillen in de zijne.

— Ik ben vrij om te gaan waar ik wil,

En zo ben ik voor de tempel aangekomen...

door heel de tempel Niemand houdt zich nog met me bezig vermij ik voortaan hier moet leven, tot aan de dood...

Een diep stilzwijgen viel in, stilzwijgen vol gedachten en gevoelens. Het meisje waagde het 'eerst dit stilzwijgen te verbreken.

— En... Michol, vroeg ze heel stilltjes.

Beide mannen ontweken instinctmatig haar blik.

— Michol? vroeg ze nu veel luider, terwijl ze de arm van de missionaris

vastgreep. Hebt je hem weergevonden? De missionaris bekende dan de waarheid, verhaalde haar hun vortok, de desertie van de soldaten, de ontdekking van het lijk van Redeski, hun nedervaling in de rotspleet, hun binnendringen in de tempel en hun gewangenneming...

Zij viel heen in de rede, en schreeuwde luid tot tweemaal toe :

— Dit alles is mijn schuld. Vergeef me... vergeef me...

Dan sprak ze op haar beurt :

— Ik wilde Michel verlossen. Zijn verdwijning, de angst waardoor de hele strek gebukt ging, de toverheksen, de vrouwenbedevaart, dit alles vormde een geheel... Die ganse reusachtige organisatie die mijn broer gevangen hield. Jieng moest ze kennen, er deel van uitmaken...

— Zij wendde zich tot de missionaris :

— Je had gezegd : « Wij kunnen er niet op rekenen vóór acht dagen te vertrekken. » Dan ben ik het hoofd kwijt geraakt... de angst overviel mij dat wij te laat zouden komen. Ik verliet de missiepost, zocht Jeng op alleen, om infangen van haar los te krijgen maar ik kwam niets, ik vernam niets, tenzij de belofte dat ik misschien Michel zou vinden indien ik de bedevaart vergezelde van de Zesde Maand, die diezelfde avond moest vertrekken. Ik heb gezocht hem te kunnen vervoegen, je zoudende de tijd te geven om aan te komen en hem te verlossen, en zelfs misschien de kans te geven om te ontsnappen... Dan ben ik vertrokken, verloren midden in de kude vrouwen; ik heb gemarcheerd, kwam aan voor de tempel, waar men ons op een binnenplaats leidde...

— Ja, zei Pierre, dat weten wij.

En hij vertelde haar wat Hmon had medegedeeld. Zij knikte, toen hij eindigde met het hoofd, zwaarzaam; toen hij gedaan had, keek zij hem aan.

— En daarna? vroeg zij.

— Met is al, zei Pierre. Zij ontwaakte aan de voeten van het afgodsbeeld.

Het meisje boog het hoofd. Zij verborg haar aangezicht in haar handen, en fluisterde :

— Ik weet het. Toen ik bij de pagode kwam, zei Jieng mij : « Je wil je broer zien? Misschien is hij hier... Vermeng je met de priestersessen, zoek... Je bent vrij om doorheen de tempel te gaan, zoals je het wenst. Je kan hem ook verlaten. Al naar je zin. Ik heb je eens gezegd : « Niels kwaads zal je overkomen en ik wil niet dat om het even wie mij er ooit van kan beschuldigen mijn woord niet dat om het even wie er mij ootressen van de Rode Goden hebben maar één woord. Verlaat de tempel als je het wenst, maar vergeet dit niet: giens met de vinger wees ze een punt in de verte aan — bij de hoofdingang, die je kent, daar ligt het woud en loert de dood voor wie geen deel uitmaakt van ons ras. » Hier wachtte ze even; dan ging ze verder :

— « Handel dus naar wens. Wat je nu ook moge overkomen, je zult het zelf gewild hebben. »

« Toen ging ze heen zonder dat ik een gebaar maakte. Ik bleef achter op een kampveld, afgezonderd en uitgeput, gedachtenloos : ik voelde me onbekwaam tot de minste daad of handeling. Heel de toedracht van de zaak stond mij nu helder voor de geest. Handig gebruikmakend van de verdwijning van Michel had Jieng mij in een hinderlaag gelokt, en ik was voortaan haar gevangene. De woorden die ze mij had toegesproken weerklonden nu in mijn hoofd; aan de ene kant het verlaten, dreigende woord, waardoor geen enkel mens op zijn eigen krachten aangewezen kon doordringen, aan de andere kant...

(Wordt voortgezet.)

ACROBATIE in de wolken

Opgelet vrienden! We gaan vandaag gevaarlijke toeren uithalen! Niet bang? Vooruit dan maar!

Een jonge piloot, een acrobaat met kwaliteiten, dat zullen jullie dadelijk merken, neemt ons mee op reis!

HET OMKANTELEN (Afb. 1).

Het omkanteelen is op zichzelf niet zo moeilijk. Om te beginnen verhoog ik de snelheid. Nu trek ik de kop van 't toestel naar omhoog, zodat het bijna vertikaal staat. Op het ogenblik dat ik voel dat het zal e loshaken; dat wil zeggen gaat kanteelen, druk ik krachtig op het pedaal naar de kant langswaer ik de kanteling wil maken. Op dat ogenblik maakt mijn vliegtuig een bocht zoals we er reeds horizontaal gemaakt hebben. Wanneer men vertikaal vertrekt, ligt het toestel nu omgekeerd, de motor naar beneden. Ik laat het toestel met grote snelheid een paar ogenblikken dalen en dan richt ik het weer langzaam op.

Dat is alles!

DE 'LOOPIING'

DE LOOPIING (Afb. 2).

Jullie weten allemaal wat een looping is nietwaar? Ja, zoiets om kippenveel van te krijgen als je er naar staat te kijken. Ik moet het dus niet meer uitleggen. Om zo'n spektakulaire kronkeling te maken, begin ik met de snelheid op te voeren (net zoals bij het omkanteelen), dan trek ik de stuurstang naar mij toe. De motor draait op volle toeren.

Op het hoogste punt van de looping verminder ik het gas langzaam en vermeerder slechts wanneer ik op 't onderste punt van de cirkelomtrek gekomen ben. Oppaast! Op dit ogenblik mag ik de kruissnelheid niet overschrijden.

Een looping is slechts dan perfect uitgevoerd, wanneer de machine zich op het ogenblik dat de kronkeling ten einde is, op dezelfde hoogte bevindt als bij het begin! Gedurende heel de manoeuvre moet ik met m'n stuurstang werken. Ik blijf ook heel de tijd zo stevig tegen m'n zetel geplakt als maakke ik deel uit van het vliegtuig zelf.

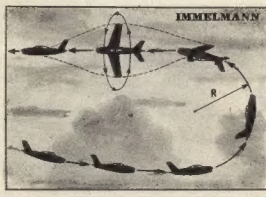

DE IMMELMANN-BOCHT (Afb. 3).

Het gaat hier om een halve looping en wordt aangeduid met de naam van de uitvinder. Ik start vlugger dan voor een gewone looping, doch op het ogenblik dat ik het hoogste punt bereikt heb, en op de rug lig, druk ik het stuur krachtig vooruit, naar de kant langswaer ik wens dat de machine een halve draai maakt.

Indien het jullie interesseert kan ik, jullie wel verklappen, dat de Immelmann-

bocht tijdens luchtgevechten gebruikt wordt; dat manoeuvre laat inderdaad toe zich met het gezicht naar de vijand te keren en te gelijktijd aanzienlijk te stijgen.

Oef, jongens, die is heel ingewikkeld! Ik moet hier de tegenovergestelde beweging van de gewone looping uitvoeren. De voorwielen van mijn toestel moeten hierbij naar de binnenkant van de bocht gericht blijven. Het is daarom dat ik onafgebroken het stuur vooruit druk en ten slotte de normale positie terugvindt.

In 't begin van mijn manoeuvre vlieg ik langzaam om volle gas te kunnen geven in 't laagste gedeelte van de bocht. De omgekeerde looping is heel gevaarlijk en er is geen enkele piloot die deze beweging lager dan 5.000 meter uitvoert.

't Onaangename van deze looping is, dat men steeds de indruk heeft met volle geweld uit het toestel geslingerd te worden. En 't kan wel gebeuren dat je hart dan ineens een beetje vlugger aan 't kloppen gaat!

DE DUIKVLUCHT (Afb. 5).

Om op de kop te duiken doe ik hetzelfde als zou ik genoege snelheid willen nemen om een figuur te maken. Zoals de term het zelf zegt, bestaat dit manoeuvre er in plijnsel op de kop te duiken, de motor naar beneden gericht. Het heropstijgen is het tegenovergestelde. Hier neem ik de hoogte terug, die ik daareven verloren heb. Het op de kop duiken gaat dus heel snel, de stuurstang naar voren gericht bij het begin en om het toestel terug in zijn normale positie te brengen op het einde. Op het laagste punt gekomen richt ik mijn machine terug op, dan versnel ik om het heropstijgen te beginnen.

DUIKVLUCHT en het HEROPSTIJGEN

Van alles en nog wat...

RAADSELS

— Op welke stokken steunt men niet-en kan men ook niet als wandelstok gebruiken?

— Welke kousen kan men niet aantrekken?

HOE HEET DEZE VLAKTE?

In Europa, in Amerika en de andere werelddelen tref men uitgestrekte vlakten aan die allemaal een speciale naam dragen. Kun je zeggen hoe de vlakten van Centraal-Rusland heten? Die van Siberië, van Hindoestan en Zuid-Amerika?

EVEN LACHEN

GEEN NOOD

— Vader, steemde Pietje, krijg ik eens een paar centjes?

— Waarvoor moeten ze dienen, jongen?

— Om jaroem te kopen, vader.

— Daarvoor is 't veel te koud nu, jongen!

— Da's niks, vader, ik zal mijn overjas wel aantrekken.

OF SCHOOL

— Wat zijn mummies?

— Ingelede mensen, meester!

HERKIDWILLIGHEID

Wandelaar: Aan bedelaars op straat geef ik nooit een cent.

Bedelaar: Indien menier me mijn visietkaartje wil geven, kom ik wel aan huis!

OF SCHOOL

Leraar: Pieter, weet gij misschien hoe de hoofdstad van Spanje heet?

Pieter: Neen, meester, 't spijt me, maar ik ben er nooit geweest.

Leraar: Is mijn vraag dan zo moeilijk?

Sasko: Oeh neen, meester, die vraag niet maar 't antwoord wel.

DE WARE ROEPIING

— Verkoop je nog steeds kranten?

— Neen, ik verkoop nu programma's in de schouwburg.

— En bevat dit baantje je?

— O ja, uitstekend! Ik heb trouwens altijd gevoeld dat literatuur niet m'n ware roeping was, ik ben geboren voor het toneel!

OPLOSSING VAN DE RAADSELS

1. Kapstokken.

2. Babelkousen.

HOE HEET DEZE VLAKTE?

De uitgestrekte vlakten van Centraal-Rusland heet men steppe, die van Siberië toendras, die van Hindoestan jungle en die van Zuid-Amerika pampa's. De steppen van Centraal-Rusland zijn onvruchtbaar en dor, de toendras van Siberië zijn vromen moerassen, de jungle's zijn onbegrijpelijk gebieden begroeit met struiken; de pampa's zijn waterloze gebieden waar gras groeit met verschteit witte palmen dat in Europa als sierplant wordt gekweekt. Er groeien hier ook cactussen.

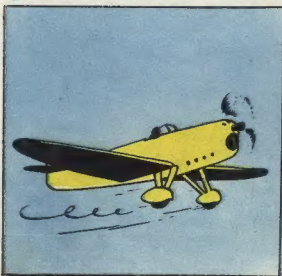
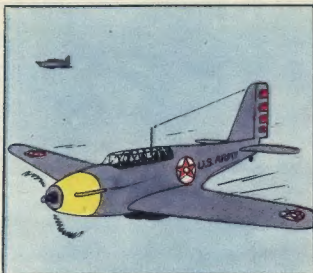

Uw geld of uw leven!...

DE STRATO H.22

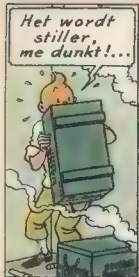
de avonturen van Jo en Jetje DOOR HERGE
Jo en Jetje hebben de raid naar New-York ondernomen! Amerikaanse
jachtvliegtuigen zijn opgestegen om hen tegemoet te vliegen...

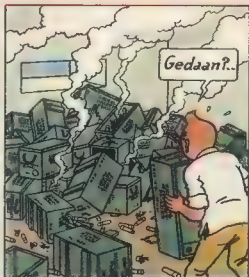
HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

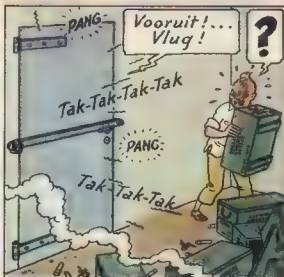
Prins Abdullah werd door professor Smith ontvoerd. Juist op het ogenblik dat Kuifje er in geslaagd is de prins te bevrijden, wordt hij overvallen.

Het wordt stiller... me dunkt!...

Gedaan?..

Vooruit!... Vlug!

Tak-Tak-Tak

PANG

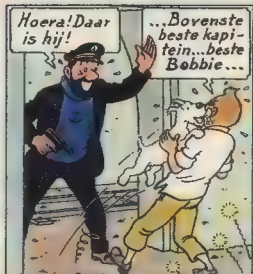
Tak-Tak-Tak

Doe open, Kuifje!... Ik ben het!

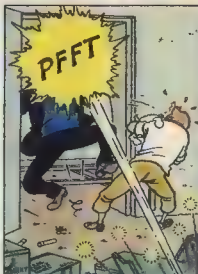
Op mijn woord dat is Bobbie... En die stem, maar dat is...

Waf! Waf!

Hoera! Daar is hij!

...Bovenste beste kapitein... beste Bobbie...

PFFT

Als verwelkoming mag dit wel geslaagd heten!

We moeten hier weg, het spel herbegint!

PFFT

PFFT

Allemaal gevangen?... Prachtig... Maar hoe is dat gebeurd?... En jij kapitein hoe kom je hier?...

Wel, dat zal ik je eens uitleggen... Denk eens aan...

Excuseer, eerst nog een vraagje... Heb je de zoon van de emir weer gevonden?

Dat weet ik niet... Die heb ik niet gezien... Als ik toekwam...

Kom vlug... We moeten gaan kijken...

Is de emir daar boven?...

Ja, hij was er daarstraks nog... Daar-even wilde ik zeggen...

Daar is hij...

Ach, Kuifje, Kuifje, alles is verloren!... We kwamen te laat!... Die vervloekte professor Smith is per auto gevlucht en heeft mijn honigbieke meegesleurd...

Men zit hem achterna hoop ik?...

Ja, ja dat wel... Mijn ruiters volgen hem... En dan je twee vrienden met de grote snor per jeep...

O! Zoool! Ja, in dit geval...

O!...?

?

« Le Gille », door A. Watteau.

Antoine Watteau werd geboren in Valenciennes in het jaar 1684. Zijn ouders waren eenvoudige mensen en vermoedden niet dat hun zoon eens de beste Franse schilder van zijn eeuw zou worden.

Heel jong nog konde Antoine echter zoveel auleg voor tekenen en schilderen, dat zijn vader hem ten slotte naar Parijs liet gaan om er zich verder in de kunst te bekwaamen. Jullie kunnen zich wel voorstellen, dat de jonge Antoine heel gelukkig was en hoopte in de hoofdstad veel te kunnen werken en beroemd te worden.

MAAR zoals het dikwijls gaat, moest ook Antoine Watteau allerlei kleine werkjes doen om zijn brood te verdienen. Zijn eerste chef was aannemer van « copies », 't is te zeggen gewone nabootsingen, doch aan de

Antoine Watteau hield niet van soldaten...

verschillende personages werden karikaturale trekken gegeven. Dit werk veeveelde Antoine geweldig, maar hij verdiende zijn boterham en kon daarbijk ook als zelfstandig schilder werken. Zo werd hij dan op zekere dag opgemerkt door enkele grote schilders die hem in de gelegenheid stelden te tekenen en te schilderen naar hartelust en volgens zijn eigen ingeving en stijl. In deze tijd besloot de historischeschildering afgeaan. De zedenstukken, landschappen en stillevens nemen de plaats in. De schilders werken naar het voorbeeld van de Hollanders en Venetianen en werken met tere tinten en lichtte toetsen. Antoine Watteau heeft een scherpe observatiegeest, een rijke fantasie en een haast Rubensians koloriet. Hij is de schilder van het Franse kleurrijke en wutte leven.

Aan 't hof werd hij minder graag gezien; hij was te nieuw en te groot. Men was gewoon aan het stijve, preutse kleine gedoe.

Antoine Watteau houdt veel van stillevens en van landschappen, die op thea-

terlandschappen gelijken, en waarin hij pittige figuurtjes plaatst. Om echter federeen te behagen deed Antoine Watteau een poging om te schilderen zoals iedereen het deed en men het wilde. Hij zou het penselen van militaire onderwerpen wagen met veel glorie en... rook! Antoine Watteau troef zich daarom naar een door bezetting bezette stad. Na enkele dagen was hij al dat militair verpooen en de heldendaden zo moe en had hij er zulke tegezinnen van gekregen, dat hij dit plan opgaf. De kunst had hier 't meeste baat bij, want aldus bleef Watteau zijn eigen persoonlijkheid behouden die hem torenhoog boven zijn tijdgenoten deed uitstijgen. Een forse gezondheid had de kunstenaar helaas nooit gehad. Verschillende jaren werd hij door de tuberkulose gepijnigd, die hem in het jaar 1721 naar 't graf sleepte. De grote schilder en tekenaar was slechts zeven en dertig jaar oud; dus in de volle bloei van zijn leven en op 't ogenblik dat zijn talent nog zooveel belof-

En paar studies van A. Watteau. ten borg.

Hoe overwinteren de dieren?

Tijdens de Winter klopt het hart van een vleermuis om de twee à drie minuten.

Jullie hebben opgemerkt, hoe van dat wriemelend zomerleventje van duizenden diertjes, nu niets meer te bespeuren valt. 't is of al dat kleine leven afgeschapt is, of dood en begraven. Dood? Nee! Begraven? Ja! Zeker, heelvat diertjes zijn verhuisd naar verre winterkwartieren, doch een grote massa blijft hier in het land overwinteren. Maar ze zijn verdwenen uit de circulatie. Ze zijn gaan slapen.

WAT een benijdenswaardig leventje toch! Zo luitweg, vier à vijf maanden niets anders doen dan heerlijk snoezen, engens in een uitverkoren beschutende plaatsje! En dat, terwijl merels en spreuwen en roodborstjes, enz., hard zwogen om heel de lange Winter door voor hun bestaan te zorgen!

De motieven van dat slapengaan zijn natuurlijk uitsluitend te zoeken in de instinctbevelen die luiden: « Jongens, 's Wint-

er minimum verbruik opel-sen. Zo is bv. de werking van de longen en het hart erg langzaam, juist genoeg.

De mol die de Winter boven hem aan 't voet verlegt het terrein van zijn boorwerk en zijn jacht, dieper. En aan drie graden valt hij in winter-slaap. Het egeltje verstoppt zich onder hooimijten of in holle boomstammen. De scheldpad graaft zich in de grond. Padden, slangen, slakken, hagedissen, kruipen diep weg. Alleen om te slapen. Hermet-beestjes en gasvliegers overwinteren liefst in boomholten of in de huizen. Er zijn bijen die in uitgelede braustengelen kruipen. Jonge rupsen huizen samen in winter-nesten. En wat zeggen jullie hiervan: in de rupsen van sommige spin (o.n. draadspinnars) blijven op hun voedingslak en laten zich zo bevriezen dat ze breekbare worden als glas. Maar... ze slapen, en sterven niet. Vliegen, kevers, slakken, bijen, vlieermuizen slapen liefst in gezelschap van hun soortgenoten. De vleermuizen hangen met hun kopje omlaag, als dood. Maar, binnen dat velletje slaat éénmaal om de 2 à 3 minuten hun muizenhartje. 't is of ze allemaal « doodjes » spelen. Maar ze slapen, en slapen tot hun instinctwekkertje afloopt dat zegt dat ze nu toch al genoeg gesla-

FIMPAMPOENTJE

**Ongehooflijk
toch en wraak!**

« KUIFFE » zal jullie weldra in spanning houden met
**VUF NIEUWE
TEKENVERHALEN**

DE WITTE OLIFANT,
door Caprioli.

DE DUIVELSBERG,
door Beuville

DE BRONZEN SLEUTEL,
door Willy Vandersteen.

**HET GEHEIM
DER PYRAMIDEN,**
door Edgard Jacobs.

**EN OM DE KROON
OP 'T WERK TE ZETTEN:
DE NIEUWE AVONTUREN**
van

Kuifje

Waarom loopt men niet blootsvoets?

Wat een vraag?... We lopen niet blootsvoets omdat zulks weinig comfortabel is! Maar toch, als we aan Zomer en zand denken, dan gooien we meteen onze schoenen uit en lopen heerlijk barrevoets! Onze voorouders liepen echter zomin als wij altijd door 't zand en 't was niet altijd Zomer; zo werden ze op zekere dag die blote voeten erg moe en zochten er een middel op. De schoen werd geboren!

DE tijd waarvan ik thans spreek is veel ouder dan de Egyptische beschaving, want de kinderen van de Nijl hadden reeds specialisten in 't vak. Neen, in de eerste tijd trok ieder zijn eigen make-out schoentje aan en vermits alle mensen verschillen, zag men een oneindige reeks « andere schoenen ». Zo mis was dat eigenlijk niet, maar het menselijk brein zoekt altijd en zo vond men ook nieuwe methodes om schoenen te maken.

Zie onze schone sandalen tegen de laagste prijzen!
Of er in die tijd ook al een

1. Egyptische sandaal.
2. Griekse schoen.

Heel in 't begin was men reeds tevreden « iets » aan de voet te hebben dat voldoende bescherming bood tegen hitte, koude, stenen, enz. Maar dat duurde niet lang! Spoedig kregen de dames het in 't hoofd moelere, en betere... kleinere schoentjes te laten maken dan hun buurvrouwen, want koket zijn ze altijd geweest! De schoenmakers bogen voor hun vrouwelijke klanten en maakten sandaaltjes om te stelen! De foodse schoenen maakten brachten het zo ver, blauwe en paarse schoentjes te maken die heel dikwijls met rinkelende belletjes versierd waren!

Bij de Egyptenaren ging het precies eender; eerst droeg men sandalen van plambladeren en later van goud en zilver met vergulde linten versierd.

De Grieken en de Romeinen wilden groter schijnen!

Een filmartist of een toneelspeler wil gezien zijn op onze dagen. Met de Griekse en Romeinse toneelspelers was het al precies eender gesteld.

Waarom statig als een vorst op het toneel verschijnen als de toeschouwers je niet kunnen zien? Zo kwamen ze op het idee « toneellaarzen » te laten maken waarvan de zool van vijf tot tien centimeter dik was. Hiermee verkreeg zelfs de kleinste speler een majestatisch voorkomen. Het truukje der to-

Om in België onze

« MONDIAL COLOR »

ingang te vinden, bieden wij aan de lezers van dit blad, op hun verzoek, de hierboven afgebeelde

« SUPER 4 KLEUREN »

(blauw, rood, groen, zwart) aan, voor de uitzonderlijke prijs van :

95 FRs.

Onontbeerlijk voor iedereen : industriëlen, heren, studenten, enz. Zending onder rembours. Haast U, want gedurende deze korte reclameperiode wordt aan iedere koper

GRATIS

omze KOELEN, model « Stylor » aangeboden. Ze is volledig gewaarborgd, ziet er heerlijk uit, en heeft een waarde van 100 Frs. Bestel bij :

« DISTRIBUTION PUBLICITAIRE » DIENST S.R.

Ansphaanlaan, 47, Brussel.

neelspelers was vlug gekend en waarom zouden de modieuze dames en heren van die tijd geen « toneellaarzen » mogen dragen? Ze speelden wel niet, maar wilden zich toch graag wat allure bijzetten en « groter » schijnen! Het resultaat was eerder komiek! Men zag zolen die twintig centimeter dik waren en de humoristen hadden voorbeelding genoeg om hun spotlust bot te vieren. Omstreeks het jaar 1500 noemde men zulke hoge schoenen « kalfpooten »! Dat was waarschijnlijk wel verliedend.

Schoenmakers die niet bij hun leest bleven!

Jullie weten wel dat in de Middeleeuwen alle mensen die dezelfde stiel uitoefenen zich groepeerden en zo de gilden ontstonden. In het « schoenmakersvak » krijgen we nu drie onderafdelingen; diegenen die de zolen maakten, de vaklui die bovenleer sneden en eindelijk de schoenlapper. De twee eersten waren burgers van aanden en zelfs heel rijk; de schoenlapper moest zich met heel wat minder tevreden stellen. Wisten jullie dat er heel beroemde schoenmakers zijn? Daar hebben we ondermeer Hans Sachs (sommigen onder jullie kennen misschien Hans Sachs uit de « Meesterzangers van Nürenberg » van Richard Wagner) die niet minder dan zesduizend verzen maakte! De stichter der Kwakers (een protestante sekte in 1650 in Engeland opgericht) was de schoenmaker George Fox en paus Urbanus IV was Jacques Pantaléon die het ambacht van schoenmaker had uitgeoefend!

1. De kalfpoot.

2. Een elegante schoen van de XVIIe eeuw.

voor de gevangenen van de Bastille. Ze waren de duivel te slim en men moet toegeven dat ze geen karnemelk in de aderen hadden!

Napoleon dankt zijn keizarskroon aan een paar laarzen!

Men zegt soms wel eens : « Dat is een kerel die de wereld aan zijn laarzen lapt! » Jullie weten dat het wil zeggen rechtstreeks gaan zonder omkijken en zonder je om iets te bekommeren, of er zich het hoofd over te breken wat de anderen daarover zullen zeggen. Wanneer men zich iets niet aantrekt, lapt men het aan zijn laarzen en zo is het gekomen met men in een deftig gezelschap niet meer over laarzen spreekt en uit beleefdheid niets meer aan zijn laarzen mag lappen! Men zou haast denken dat er aan die laarzen wat scheelt en niets is minder waar... Waren ze er niet geweest de hele geschiedenis zou anders zijn dan ze nu is. Geloven jullie niet? Wel, luister dan...

Na de belegering van Toulon dacht een jonge Corsikaanse kapitein, met name Napoleon Bonaparte, dat hij in Frankrijk geen toekomst had en besloot de Turken te gaan bevechten welke het in die tijd de Oostenrijkers lastig maakten. Hij bestelde zich een nieuwe uitrusting en drie paar stevige laarzen. De avond vóór de afreis ging hij naar zijn schoenmaker en zei : « Ik heb geen geld, maar ik zal je betalen met een bon van het Ministerie van Oorlog. » « Danke, antwoordde de schoenmaker, die bonnekens vertrouw ik geen zier. Heb je geen baar geld, dan blij-ven de laarzen hier! »

Zonder laarzen kon Napoleon niet vertrekken. Hij wachtte dus tot hij geld genoeg had en vertrok ten slotte naar het noorden, want in-tussen was gebleken dat zijn toekomst in Frankrijk lag!

1. Muskettierslaars.
2. Franselaars (XVIIIe eeuw).

Napoleon was zijn troon aan 't paar laarzen verschuldigd.

De legende van het KASTEEL van GRUYÈRE

DOOR EEBLE GRUYSMANS

De graaf van Gruyère, heer van 't bergland, besloot deel te nemen aan de Kruistochten om het Heilig Land te beschermen. Hij zou Godfried van Bouillon vergezellen naar het verre onbekende Oosten. In het land van Gruyère hadden meer dan honderd moedige kerels gehoor gegeven aan de oproep van hun heer; vanuit de verste berghuizen waren de herders naar beneden gekomen, evenals de houthakkers uit het donkere, zwijsende woud en de kaassverkopers van hun hosteden. Zo bleven in 't eenzame bergland van Gruyère nog slechts vrouwen, kinderen en ouderlingen achter.

GA het land van Onze Heer verde- digen, zegden de vrouwen, wij zullen hier 't werk wel doen. Maar velen bleven in hun huiskes en weenden. Die morgen zouden ze immers vertrekken, en God weet voor hoe lang?

Hoefgetrappel dreunde door de kleine straten van Gruyère. De zon lei schittering op de grote schilden en aan de lansen fladderden de wimpels. De hoorn schalde! Daar was de graaf van Gruyère, heer van 't bergland. Stelig op zijn wit stridros gezeten zette hij zich aan 't hoofd van de stoet. Iedereen beet op de lippen... Het afscheid!

Opeens komt de nar in een geranium- rood pak aangetrappeld en maakt zijn schoonste bulging voor de graaf van Gruyère. Het volk lacht en is blij om die welgekomen afleiding. De lustige nar springt op de kop van 't paard en roept zo luid hij kan: « Ga die wil en kere die kan! »

Flink gesproken Chamalacha! En de graaf herhaalt: « Ga die wil en kere die kan! » Hij geeft zijn paard de sporen en stuift weg. De sneeuw glinstert op de bergkruinen, de dalen zijn groen en vertrouwd is de rook die uit de schoorstenen opstijgt. Vaarwel geliefde land!

De laatste riddraaft uit de poort die door twee grijsaards langzaam achter hem gesloten wordt. De muren die Gruyère moesten beschermen zijn zo dun en wat zal de toekomst brengen voor het eenzame bergland?

De kinderen van Gruyère breken zich over al deze dingen niet lang 't hoofd

en spelen en stoelen onbekommerd. Als ze de nar ontmoeten, plagen ze hem: — He nar! Waarom ben jij niet op kruistocht gegaan?

— Wel, om jullie te beschermen, m'n liefjes! antwoordt hij dan en maakt een bulging met de woorden: « Ik ben de trouwe beschermers van mevrouw de gravin van Gruyère! »

De meisjes en jongens moeten hun moeder duchtig helpen op de hovee en op 't land, want die moeders van 't bergland hebben het nu niet onder de markt!

De maanden verlopen en op zekere dag komt er een pelgrim gastvrijheid vragen op 't kasteel. Hij weet, dat het Heilige Land in handen der vijanden is gevallen, maar de graaf van Gruyère en zijn dapperen heeft hij niet gezien... — Zullen ze nog ooit weerkeren? Gravin Ermelinde is vol hoop.

Gruyère is slechts een klein land waar thans alleen vrouwen en kinderen leven en de vijanden weten het; ze maken plannen...

Zo gebeurt het dat een der oude wachters op de wallen op zekere nacht alarm bles. Hij ziet niet meer zo goed, maar hier is geen twijfel mogelijk. Ginds op de heuvel blinken de schilden in 't maanlicht. De bevolking vlucht binnen de veilige muren van het kasteel, maar hoe lang zullen ze zich daar kunnen verschansen? Gravin Ermelinde bidt en smeekt de Heer haar te helpen. Ze is radeloos! Soldaten zijn er niet en al de vrouwen en kinderen van Gruyère verwachten van haar de redding. Heer help toch! Wat moet ik doen?

Opeens trekt er iemand zachtjes aan haar mouw.

O ben jij het, Chamalacha?

— Je moet niet bang zijn, narren doet men nooit kwaad!

Chamalacha lacht en zegt:

— Ik zal hen schrik aanjagen, mevrouw. Wij zullen hen overwinnen!

— Ach hou op, je geksheert!

— Neen, neen, luister naar mij! Zijn er in onze stad niet een zestig- of honderd geiten?

— Geiten? Ja de geiten zijn de rijkdom der armen.

— Goed! Laat dan al de geiten van de stad naar de binnenplaats van het kasteel brengen. We besmeren hun hoorns met pek en deze nacht verzamel ik dan de dieren aan de Noordelijke poort van de vesting, langzaam de vijand dreigt binnen te vallen en steek het vuur aan de pek. Dat is een streek die ik als kleine jongen eens uitgehaald heb! De beesten schreeuwden wild en ononderbroken van angst en liepen alsof de duivel hen op de hielen zat! Je zult dat leger daar op de vlucht zien gaan, wacht maar!

Chamalacha! Jij bent de redder! Dat God te zegene!

— Had ik niet beloofd je te beschermen en te verdedigen? Het is toch enkel daarom dat ik niet met de graaf ter Kruisvaart toog. Chamalacha spoedt zich weg om zijn plan te verwezenlijken.

Het is middernacht. Men drijft de geiten buiten... Het is een verschrikkelijk schouwspel. In de nachtelijke stilte van het bergland laaien de vlammen hoog op en de dieren blaten dat horen en zien vergeaan. Het vlammenleger gaat recht naar het kamp van de vijand dat in een onmetelzooij van de been is en door een panische schrik wordt aangegevoerd. De verwarring is zo groot dat de soldaten onder mekaar vechten. De paarden, verbrand door de doortocht van de geiten, hinniken woest en rukken zleh los.

In de eerste morgenschemering wapert de vlag van Gruyère fier en lustig op alle torens van het slot. De belegerden hebben het geheim van hun overwinning nooit verkiapt en in de streek sprak men over toverij, weerwolven en zwervende legerbenden...

Toen de graaf van Gruyère eindelijk in zijn bergland terugkeerde, flusterde men hem de geschiedenis in 't oor en hij vond ze kostelijk!

Om Chamalacha te belonen lieten de graaf en de gravin vlakbij het kasteel voor hem een klein huis bouwen en, indien julle ooit in de oude stad van Gruyère moesten komen, kunnen julle daar nog altijd het oude kasteel en 't klein huiskje zien staan...

Paganini is zonder twijfel de grootste vioolvirtuoot die de wereld ooit heeft gekend. Met het grootste gemak vertolkte hij de meest ingewikkelde partituren, en zo men hem vroeg hoe hij dit klaar speelde, antwoordde hij eenvoudig: «Dat is mijn geheim, ik zal dat wel eens verklappen...» Doch, zijn geheim was zijn genie en dat nam hij mee in het graf.

In 1799 zien we hem, als jonge knaap, langs Italië's wegen trekken met als enige gezelschap zijn viool en een armzalig handeltje kleren. Van zijn meesters kon hij niets meer leren en daarom liet hij zich drijven op de weg waarheen het lot en zijn wonderlijke begaafdheid hem leidde. Deze weg was niet met rozen bezadend en Paganini leed veel ontbering en miserie. De speldiavol had hem bovendien in zijn greep en wikkeld hem in verschillende onzagenamen avonturen.

Op zekere dag verloor hij in Livorno hierdoor zelfs zijn viool. Toen hij moest optreden had hij geen viool en was radeloos. Een grote muzikant, Livron genaamd, leende zijn eigen «Guarneri» aan de virtuoot en zo was hij weer gerad. Paganini speelde die avond mooier dan ooit te voren en hield zijn publiek als in een toverban. Met een oprechte dankbaarheid gaf hij de viool aan zijn eigenaar terug, doch Livron zei:

«Die viool is voor jou, want jou vingers hebben haar de heerlijkste klanken ontfokt. Geen andere handen zullen aan die viool nog raken.» Die «Guarneri» heeft Paganini nooit meer verlaten. De virtuoot speelde drie jaar lang aan het hof van Luqueux. Zijn spel bekoorde niet alleen, het sleepte mee en hield het publiek als 't ware gevangen. Soms maakte hij twee en zelfs drie koorden van zijn viool los en speelde als een demon op één snaar.

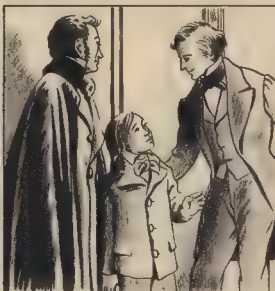
Over deze manier van spelen deden allerlei geruchten de ronde; Paganini was ook een zomderling mens. Zo ondermeer het volgende: Paganini werd vier jaar opgesloten omdat hij een mens vermoord had. Zijn viool mocht hij mee in zijn cel nemen. Daar men echter vreesde, dat hij zich zou ontpangen, had de wachter slechts één koord op de viool gelaten. Paganini zou dus tijd gehad hebben zich te specialiseren in het spel op één snaar!

Niet alleen het demonisch spel van Paganini gaf aanleiding tot allerlei geheimzinnige fluitergesprekken, doch ook zijn gestalte. Hij was lang en heel mager, had een scherp gesneden gezicht met fonkelende ogen en een zwarte haardos. Op 29 Maart 1828 beleedde Paganini in Wenen het grootste sukses van heel zijn leven. De beste artisten ter wereld waren daar samen gekomen om zijn spel te beoordelen...

Bij het einde van het concert leek iedereen gek van geestdrift en bewondering. «Het is de duivel in persoon!» zei men. De naam van Paganini was op ieders lippen en weldra droegen de dames klederen, handschoenen en kapsels «à la Paganini». In Berlijn, Londen, Parijs, Warschau en ook te Brussel kwam Paganini spelen en niemand had ooit zulke wonderlijke vioolklanken gehoord!

De grote kunstenaar was te Parijs op het ogenblik dat de opera «Beauvau de Cellini», van Berlioz, uitgeloten werd. Na de voorstelling gingen echter Paganini en zijn zoon naar de teleurgestelde komponist en in naam van zijn vader bood de jonge Paganini zijn gelukwensen aan. Tengevolge van een ziekte aan het strottenhoofd (waaraan hij later zou sterven) kon de beroemde violist niet meer spreken.

Toen enkele tijd later Berlioz ziek was en van iedereen verlaten, kwam de zoon van Paganini bij hem aankloppen en overhandigde de Franse komponist een brief. Paganini vroeg hem in de vriendelijkste en gevoeligste termen de som van twintig duizend francs te willen aannemen. De naam «Paganini» is niet dood en het was van geheimzinnigheid, welke men tijdens zijn leven rond zijn figuur en talent heeft gesponnen, hangt nog steeds op deze virtuoot die wel «éénig» mag genoemd worden.

JAN BART

de held van
puinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

Ditmaal echter heeft Jan zonder de waard gerekend. Een waard, die in 't diepste der hemelen zijn krachten loslaat. Een geweldige storm breekt los. Het kost bovendien moeite om de drie schepen bij elkaar te houden. De wilde wind maakt bokkesprongen. Onmogelijk voor Jan rechte koers te houden. In volle zee moet hij laveren. Maar 't gaat niet. Hij moet het stuur omgooien om vóór de wind te lopen. In razende vaart wordt hij terug naar de Hollandse kust gedreven. Zal het, ten slotte, op stranding uitdraaien? Iedereen is aan dek. Frans kan zich haast niet bewegen. Hij struikelt en waggelt als een dronkaard, kruipt op handen en knieën van aan 't ruim tot aan de kajuit. Een wilde sprong van het fregat doet hem, achterwaarts, languit neergelaten. Bang is hij niet, maar zo'n wiegedans heeft hij nog niet meegemaakt. Kweste van zich er aan te wennen. Hij grabbelt overeind, ziet schuins-weg vóór zich, een reuzengolf optorenen en als een loggewoelde berg aanrollen. God! deze begraaf schip en manschap. In behoudzeshof grijpt hij een ijzeren staaf van de verschaning vast. De stuurman heeft echter de watermassa zien aanzwellen. Een rukje naar stuurboord doet het fregat steigeren als een paard, dat met zijn voorpoten in de lucht klauwt, maar in één sprong, een eindje verder terug rekt op de benen staat. Half omgekanteld laat het fregat de golvende zee onder haar kiel,

Als kapitein van het fregat «La Raillouse» kaapt Jan Bart twee Hollandse schepen en wordt dan door een geweldige storm overvallen...

razend, doorspoelen. Een ogenblik zat het schrijlings, meterhoog op de barenkam, om enkele ogenblikken daarna, als een schicht, in de breed-uitgeholde kaveling, vooruit te vliegen met de nasleep van 't geweld in een stroelende spoeling over 't dek.

De strijd en de worsteling duren uren. Behendig wordt de Hollandse kust ontweken om, meer Oostwaarts, onder land, beschutting en dekking te zoeken. Goddank, de twee prijsbuitschepen lossen de vaart niet. De nacht plooit zee, hemel, ruimte en schepen in een zwaar geheim. Met 't klaren van de morgen verspringt de wind in een ander gat. Het geweld raast geleidelijk weg in de verte. De zee blijft hol staan, maar zwoegt lastiger haar krachten uit. Niets gewaagd, niets gewonnen. Jan doet zelf bijzetten, want de twee gekaapte booten zijn terug in 't vaarveld verschenen. Aan de grote mast laat Jan het signaal van de terugtocht hijsen. Te middag vliegen ze het Texeleiland voorbij. Een wolkenstof barst plots open. Een donkere regenvlaag snoert het noordelijk gezichtsveld af. Een vreemdsoortig zwart gordijn spanweegt tussen zee en hemel. Aan bakboordzijde glanst de einder helder open. De nekker en de droes houden hellekermis op zee. Ze hadden gerust in hun hol kunnen blijven, want tegen dit zwaart achterdek en beschenen door de glans, moeten de schepen, uren ver, zichtbaar wezen voor de op loer varende oorlogsbodems, die steeds in deze streken kruisen.

Jan zit, een ogenblik, in zijn kajuit uit te rusten. Hij rookt smakelijk zijn kort pijpke. Na zo'n schommelend mag er wel een trekje gedaan en een kopje geurige thee gedronken. Frans speelt tafeldienaar. Hij mag ook wel een tasje meedrinken.

Hij heeft zich immers, gedurende de storm, kranig gedragen. Die sauzwellende reuzengolf had hem anders toch wel kippenvel doen krijgen. Maar 't schip was een perfect schommelding gebleken. Als men zich maar goed weet vast te houden.

Wat is dat nu?

In één sprong is Jan buiten de hut en wijpt op 't dek waar hij Gaspar tegen het lijf loopt, die hem met een veelbetekenend gebaar de horizon aanwijst. Daar zijn een viertal zeilages merkbaar, worden groter en sperren het vaarwater af. Jan heeft met zijn arendsbliek de toestand ingezien. Hij zit in de val. De schepen die ginder opdagen, zijn zware oorlogsbodems. Ze zwaaien reeds in waaiervorm uit om hem in te sluiten. De buitgemaakte boten zullen een blok aan 't been worden. Ook zij hebben het gevaar aan de einder opgemerkt en de prijsbuitmanning zelt in de richting van het fregat om bevelen en richtlijnen te ontvangen. Jan doet zijn zeilenvlakte tot de vier vlieden opvouwen, zodat zijn vaart geweldig vermindert. De twee boordsloepen worden uitgezet. In de ene neemt hij zelf plaats, in de andere stapte Gaspar, die de bevelen van zijn kapitein zal overbrengen.

Met krachtige riemslagen worden de sloepen naar de prijsbuitschepen gedreven; keren, na voldane opdracht, naar het fregat terug. De twee prijsbuitschepen zijn al voortuitgeschoten, zodat ze, in halve maan, het fregat beschutten. Daar wordt nu zelf gehesen zoveel 't maar kan en het fregat, schiet, als een wilde hinde, weer in de vaart. Frans heeft, in spanning, alles meegeliefd. Bijwijken loopt hij als verloren op dek, vernest in de touwen, die overal uitrollen, weer omhoog kronkelen, strak spannen, of slap uitslingeren. Hij zit de manschap tussen de benen, de manschap die naar hier, naar daar vliegt om de bevelen uit te voeren. Bevelen die soms, in schijn, tegenstrijdig klinken. Frans begrijpt er niets meer van. Nieuwsgierig als hij is, wil hij uitleg vragen. Geen tijd jongen! Geen tijd uit de weg! Zijn vader heeft hem op zeker ogenblik bij de groten mast, in 't oog gekregen. Frans, 't zal er sterven. Uw plaats is niet aan dek. In 't ruim zult ge beter dienst kunnen bewijzen. De beelmeester is reeds in de weer om de gekwetsten en de gempanten te ontvangen.

— In 't ruim, Frans!

— 'k Ben niet bang, vader.

— Geen sprake van, iedereen op zijn post en op zijn plaats. In 't ruim.

Een vlaag kanonballen doordert door de ruimte. Frans ziet boven hem een stuk mast, met een werreking van touwwerk en zeilen, de lucht inslingeren. Een afgerukte ra ploft voor zijn voeten en reepkooden geselen hem om 't lijf.

(Wordt voortgezet.)

— Geen tijd,
kereltje! Scheer
je weg!

CORENTIN

BILDE INDIANEN

Lange Slang is jaloers op het opperhoofd Zwarte Bison en ook op Genoveva die invloed op hem heeft. Lange Slang doet daarom de jonge vrouw verdwijnen.

DEKS TEN TEGENWOORDIG VAN DE OORLOG

Zwarte Bison is geenszins onthut. Hij werpt zijn mantel op zijn aanvalser.

Het opperhoofd gooit Lange Slang tegen de grond en ontwapent de opstandeling.

Hond! Uw scalp zal aan mijn gordel bengelen en je lijf zal aan de gieren ten prooi geworpen worden!

Maar Lange Slang verblindt zijn opperhoofd met een handvol keitjes.

De verrader springt recht en stormt door de rangen van de vrouwen. Wie hem zijn vlucht wil beletten stoot hij meedogenloos tegen de grond.

In enkele sprongen is hij bij zijn paard dat hij niet ver vandaar aan de voet van een boom vastgebonden had.

Laat hem maar lopen! Hij zal zijn straf vroeg of laat wel krijgen!

's Anderendaags 's morgens.

Kijk! Hij is dus met je moeder gevlucht, zonder dat je er iets van merkte. Laten we zijn spoor volgen.

O ja!

Hij heeft je moeder in zijn armen gedragen, want haar sporen zijn niet zichtbaar. Zijn paard wachtte hier op hem...

Hier is hij blijven staan. En zijn spoor loopt samen met een ander! Dat zijn de voetsporen van het Bleekgezicht. Dit kleine spoor is van je moeder.

Ze leeft! Ze leeft!

Lange Slang heeft je moeder dus aan de Blanke uitgeleverd en die heeft haar meegenomen.

Ik moet je werkelijk bewonderen, Wakita!

Kijk, nieuwe hoefsporen... Toen Lange Slang vorige nacht gevlucht is, heeft...

...hij zijn hand-langer ingehaald en ze zijn samen verder gedraafd.

Wakita had juist gezien. Op de keiharde grond is het echter onmogelijk het spoor te blijven volgen.

Arme mama! Wat zal er van je geworden? Zal ik je ooit terugzien?...

Ween niet, Corentin, we zullen haar gaaf en gezond weer vinden! Ik ben er zeker van!

NAAR LAPLAND

KENNISMAKING MET DE LAPPEN
In het laatste bewoonde plaatsje den wij inkopen voor veertien dagen. Het was een flink vrachtkar, mijn rugzak kon niet meer dicht! Wij ondervonden hier eens te veel meer, dat het leven in Zweden niet bijster goedkoop is. In het gebied der Lappen is natuurlijk niets te koop, want er zijn huizen, noch winkels en de Lappen zijn niet zo gastvrij. Ze rekenen tweemaal zoveel voor hun gezouten vis of gedroogd rendierenvlees, dan het waard is.

Wat de Lappen nu wel voor een volkje zijn? Wel, het zijn kleine ventjes met vrolijk kronke herten, zwart haar, gultige schuimliggende oogjes en een geweldige lang en spits reukorgaan. Het zijn Mongolen, nomaden die door de Zweden moeilijk binnen de rijksgrenzen gehouden worden, wanneer ze met hun rendieren op zoek zijn naar vette weldeplaatsen. Van deze laale dieren gebruiken ze het vlees, de melk en verkopen de huiden duur aan de Zweedse handschoenindustrie. De Lappen houden hardnekkig vast aan hun donkerblauwe nationale klederdracht, die ze zelf weven uit het winterharde rendier. Hun tenten zien er uit als Indische wigwams en hun plaggenhutjes voor de Winter, in de vorm van de Iglloo's der Eskimo's blijven ze verkiezen boven de houten huizen van de Blanken. Radio's, ijzeren kachettes en naaimachines zonder poten versmaden ze niet. Dat de zalmforellen, die ze uit het meer bovenhalen, per water-vliegtuig worden afgehaald, vinden ze heel interessant en ze verdienen er een flinke stulver aan!

DOOR DE TOENDRA

Wij hebben in Lapland 17 km. gemarsjerd in veertien dagen. Dit is 12 km. per dag. Niet veel! Maar ik zal Lapland even voorstellen: is een hoogvlakte van gemiddeld 1.000 meter door een heel dun laagje mos begroeid. De waterafvoer is er moeilijk, vandaar toendra's, uitgestrekte moerassen met kristalhelder, maar ijskoud water, nooit dieper dan 25 cm., genoeg om voortdurend natte voeten te hebben natuurlijk! Meren, of er aan beantwoordende rivieren snijden dit golvend hoogland tot op halve hoogte, en hebben prachtige parkachtige berkenbossen op hun achttien oeveren. Hier wonen de Lappen, want elders is er geen brandhout te vinden. Eens in het hoogland, hadden wij dikwijls met woeste gletsjerrivieren af te rekenen, en met haast ondoordringbaar moerasruyphout waar we ons een weg moesten doorhakken, met rotsblokken van meer dan manshoogte en ten slotte met bergketen die ons de weg versperden in die we, tot aan ons middel in de sneeuw wadend, moeten overtrekken, opzettend niet uit te glijden en de marerichting niet te verliezen. In heel Lapland zijn er maar twee wegen en die konden we niet gebruiken, want ze lopen van Noord naar Zuid en wij trokken Oost-West!

Wij waren dus, mijn vriend en ik, aangekomen op ons Kompas en onze slaafkaarten, die we, tussen haakjes gezegd, zeer degelijk leerden kennen. Het is dus geen wonder, dat we in een dergelijk landschap nog geen twee km. per uur aflegden. Natuurlijk was het een zware tocht, maar was heerlijk door zijn avonturen en de verlatenheid en grootsche woeuheit van het land.

Het doel van de voettocht was Narvik in Noorwegen, dat we juist op tijd bereikten

want, onze voorraden waren uitgeput. Van Narvik hebben we gratis vier dagen en drie nachten gevaren.

Jongens, was dat een overgelijkt tocht, dwars door de Noorse fjorden met hun stelfe duizend meter hoge, zwart en rode rotsen, die loodrecht uit de oceaan oprijzen! Toen we weer in Denemarken aankwamen was onze laatste cent op, maar we zijn toch thuis geraakt...

EEN TREKKER.

Wie naar het gebied, noordelijk van de Poolcirkel wil, en ze weinig mogelijk met een boot wenst te varen, neemt de weg over Nederland, Duitsland en Denemarken. Hier staat de keuze vrij: door Noorwegen of door Zweden naar het Hoge Noorden te trekken... Ik nam Zweden.

IN HET VADERLAND VAN ANDERSEN

VAN Denemarken bekomen de meesten van julle dagelijks wat te proeven: de smakelijke Deense boter en de grote, dikke eieren. Dat is er natuurlijk een landje van belofte, overvloedig van melk en honig zal men denken. Jawel, maar toch zijn haast alle voedingswaren gerantsoeneerd.

Een vogel waar julle al wel over gehoord, maar misschien nog niet gezien hebt, is vaderlijke langpoot, de oolevaar. 's Zomers leeft deze vogel op de vette Deense weilanden en heeft hij er zijn nest op de daken van huizen en schuren. De meesters zien hem graag komen, want een oolevaar op het dak betekent zegen in huis, zeggen ze.

Ter ere van alle Scandinaviërs moet ik nog opmerken hoe geweldig rijk en ruchtloos ze zijn. Ik was reeds acht dagen in Denemarken en had nog geen enkele politteigent gezien! Ten slotte ben ik even in een politiebureau binnengestapt en daar vond ik zes heren, gezellig rokend bij elkaar; dat was de volledige schaar wetsdienaren van Kolding, een stad even groot als Brugge! Fietzen, korfjes met eetwaren, melkflessen blijven overigens urenleng onbewaakt langs de openbare weg staan!

HET LAND VAN SELMA LAGERLOF

En zo bereken we dan zoetjes aan Zweden. Al is de zeestraat tussen Kopenhagen en Zweden slechts 7 km. breed, een brug slaan is er haast onmogelijk daar de zee er precies driemaal zo diep is als elders. Dit land van nauwelijks zeven mijlen inwoners, stelfe men zich voor als één onmetelijk woud in richting West-Oost, door talloze rivieren en stromen doorsneden, die ontstaan uit de smeltende sneeuw op de bergen van de oostelijke rijksgrenzen, die hun kristalhelder, bruisend water in geweldige massa's naar de Botnische golf sturen. Plaatselijk waar de vruchtbaarheid van de bodem het toelaat werd geroid en vinden weilanden en uitgestrekte graanakkers een goede windbreker aan de omliggende bossen. Maar die wouden staan er ook niet nuttelos. Regelmatig worden ze ontgonnen. De sparren worden kaalgehakt, van hun schors ontdaan in gelijk lange stukken van vijf meter gezaagd en dan te water gelaten. Zo drijven er dag en nacht op alle Zweedse waterlopen boomstammen, de zee en tevens hun bestemming tegemoet. De mondingen van de stromen zijn met eilandjes bezaaid, waarop fabrieken en pakhuizen voor het

verder lot van de boomstammen zullen beslissen: ofwel worden ze ingescheept naar onze landen, ofwel worden ze ter-plaats bewerkt tot teer, hars en papierdeeg. Zo komt het, dat het grootste deel der Zweedse bevolking langs de meer dan drie duizend km. lange kust woont. Het binnenland is eenzaam en onherbergzaam, maar heerlijk en indrukwekkend in zijn wijde ongeschondenheid van meren, rotsen en eeuwig-zingende wouden.

IK ZAG DE MIDZOMERNACHTZON

Wanneer ik zo stilaan de poolcirkel bereikte was er nog steeds niets, dat er mij op wees, hoe Noordelijk ik me reeds bevond, tenzij dan de nachten, die steeds korter en korter werden en ten slotte uitbleven.

In Inderland, in het Hoge Noorden is het in de Zomer altijd dag, maar 's Winters hangt er zes maanden lang duisternis over de sneeuwvelden. De zon gaat er in de Zomer wel onder, maar het wordt er niet donker. Met het volste gemak kan men er om twaalf uur 's nachts een krant lezen. Als men de moed heeft de hele nacht op te blijven, kan men één der denkbaarste mooie nachten meemaken. Van zodra de zon onder is, verschijnt aan de westelijke horizon een rode gloed, die stilaan noordwaarts verschuift en de hemel in lichtlaar zet. De meren en zware dennenhossen tekenen zich zwart af tegen de achtergrond, en men behoeft weinig verbeelding te bezitten om de bossen te zien in brand staan.

Nog even slaat het rood om in donker purper om dan snel te vervagen, zodat ten slotte de zon uit elektrogele schuafjes oplichtt; enkele uren nog doet ze de dauwdruppels aan de dennenhossen fonkelen als diamant en verjaagt ze de nevels uit de valleien, tot ze weer onbarmhartig op uw nek schroeit. Zo was ik dan in Lapland vóór ik het zelf goed besefte.

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEHVEN...

UIT AMERIKA

In Waterville mag men zijn neus niet snuiten...

In Brainerd moeten alle mannen een haard dragen...

Men is geneigd te denken dat wetten steeds gewichtig en heel ernstig zijn, maar wanneer men eens in de oude wetboeken neukt, komt men tot de vaststelling, dat er een respectabel aantal zonderlinge wetten op de wereld bestaan. Amerika schijnt vroeger aan grappige wettenmakers geen tekort te hebben gehad. Luister maar.

■ In Wisconsin is het verboden te zingen in een herberg; in Minnesota mag men met geen rode auto door de straten bollen; met je schoonmoeder trouwen is in het Columbia District streng verboden en in Georgia mag je je vrouw niet kussen in 't openbaar.

Het jazz dansen is verboden in Savannah en de burgers van Barre in Vermont moeten iedere Zaterdagavond een bad nemen; alle mannen van Brainerd, Minnesota, moeten een haard dragen en de vrouwen van Owensboro, Kentucky, kunnen geen nieuwe hoed kopen zonder dat de man deze eerst heeft aangepast!

In Waterville, Maine, is het verboden je neus te snuiten in 't openbaar en in Indiana is het verboden te kussen als men een «snor» heeft! In Charleston, Carolina, moeten de verdachte boosdoeners de wagen betalen waarmee ze naar 't gevang worden gebracht. Men mag geen vuur maken onder een muilezel in de Staat Maine, of whisky geven aan een hond in Chicago; noch kippen houden in een hotelkamer van Cumberland, noch een ezel vlugger dan zes mijl per uur doen loopen in Ohio!

Te Illinois mag men geen Engels spreken en in New-York wordt het de vaders verboden de

UIT HONGARIJE

DE DIEREN HOUDEN VAN MUZIEK

■ Sommige dieren houden van muziek, andere schijnen er een hekel aan te hebben. Misschien heb je al wel eens een hond erbarmelijk horen janken bij een straatorgel. Het klinkt altesbehalve mooi, maar het is nog geen uitmaak- te zaak of het dier hiermee zijn mis-

noegen te kennen geeft ofwel «meezing». In de dieren tuin van Budapest werd er iedere avond een concert gegeven deze Zomer en van zodra de eerste tonen weerklonken, kwam er telkens een paauw aangestapt, die zich in de nabijheid van het orkest opstelde en luid meekrieste. Het werd ten slotte zo erg, dat men gedwongen was de muzikale pauze tijdens de concerten op te sluiten.

moet een motocyclist die van plan is de wet te overtreden, aan de stadsgrenzen de politie-kommissaris opbellen om te laten weten dat hij in de stad is! Tot jullie geruststelling kan ik hieraan toevoegen, dat deze wetten niet meer toegepast worden, voor al de overtreders van deze wetten zou er in de gevangenis wellicht geen plaats genoeg zijn.

UIT BRUSSEL

TE VOET NAAR ROME

■ Een vrouw uit Brussel heeft voor de tweede maal een voetsteek naar Rome aangevat. Ze is in 't zwart gekleed en dwelt een met bagage gevulde kinderwagen voor zich uit. Deze vrouw bezit aanbevelingsbrieven van de kardinaal, van Mgr. Ceno en de ambassadeur van Italië te Brussel.

MUZIEK IN DE LUCHT

■ Doorgaans stemt muziek vrolijk, maar soms kan ze ook aanleiding geven tot ergernis en verveling. Verschillende luchtvaartmaatschappijen, die muziekuitzendingen organiseren in hun toestellen, hebben dit kunnen vaststellen. De ene passagier wil klassieke muziek, de andere lichte muziek en nog een andere alleen jazz beluisteren. Daarom gaat de Sabena een nieuwheid invoeren, die rekening houdt

met de smaak van ieder passagier. Miniaturluidsprekers zullen ingebouwd worden in de rugleuning van de zels; door een druk op een knopje op de arm van de zetel, kan de reiziger naar believen de muziek in- of uitschakelen.

Daar in de muziekprogramma's aan boord van de Sabena-toestellen zowel klassieke als ontspanningsmuziek en jazz begrepen zijn, zal elke passagier naar het genre kunnen luisteren dat hij wenst.

In de nieuwe D.C.-6 toestellen van de Sabena welke volgende Lente klaar zijn, zullen dergelijke miniaturluidsprekers aangebracht zijn.

TELEGRAFEREN VAN UIT HET Vliegtuig

■ Voortaan zullen de passagiers van de Sabena korte telegrammen kunnen zenden met bestemming voor België, Belgisch Kongo, Europa en de Ver. Staten. Voorlopig kan men nog alleen telegraferen

vanuit een vliegtuig, dat van België naar Kongo of omgekeerd gaat. Later zal de dienst uitgebreid worden. De passagiers geven de tekst van het telegram aan de hofmeesters of de steward en deze geeft het aan de radiotelegrafist van het vliegtuig. Een ontvangstation te Brussel neemt de uitzendingen op en zendt de telegrammen via het gewone telegraafnet door. Ze worden zelfs aan de bestemming getelefoneerd indien het telefoonnummer op het adres vermeld wordt.

UIT KONGO

(Foto J. Mulders.)

MODERNE NEGERS

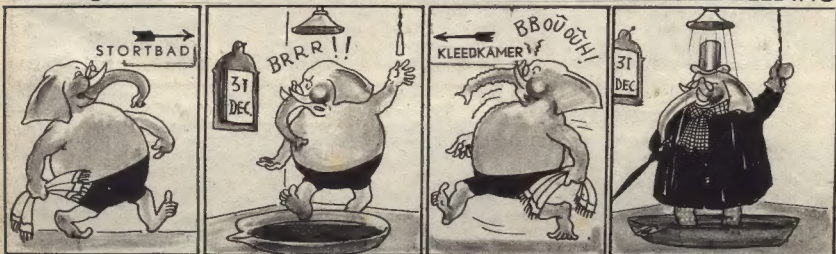
■ Hoe vind je dit interieur? Fijn niet? Het is de woonkamer van mijnheer Mwambutsa, wiens vader en grootvader nog in hutten woonden.

Mijnheer Mwambutsa is de collega van de Mwami van Ruanda die in de loop van dit jaar een bezoek bracht aan België.

Deze foto werd genomen te Kitega, de residentie van de Mwami van Urundi, het Belgisch protektoraat, dat tijdens de laatste maanden meermaals in het middelpunt van de belangstelling stond.

DE GOEDE CHOCOLADE "Cote d'Or", PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : DE MACHT VAN DE VERBEEJDING

DE NIEUWE LOGEVALLEN VAN ALEX De Gouden Sfinx

De druide Ansila stelt de hoofdmann Alderik voor de jonge Vanik, neef van Astorix, te nachtofferen. Maar Alex komt er op het gepaste ogenblik tussen en alle mannen van zijn stam erkennen hem als leider.

TEKST EN TEKENINGEN

VAN JACQUES MARTIN

Bij dit fantastisch nieuws blijft het volk als aan de grond genageld staan. Men bekijkt elkaar met vragende blik.

Dan opeens barst het gejubel los. Ze juichen hun nieuwe hoofdmann toe...

... En dragen Alex, zoon van Astorix die ze diep vereerden, in triomf rond. Alex beantwoordt het gejubel...

Het verloop der gebeurtenissen maakt Ansila en Alderik spraakloos.

Hij gaat vooruit en spreekt tot het volk :

Je zegt dus, dat je Alex, zoon van Astorix bent, maar hoe kun je dat bewijzen?... En waarom komt Astorix zelf of je moeder niet terug?

Volk van Gallie, luister!... Wat hier gebeurt is zeer belangrijk. Ik moet die jonge man een paar vragen stellen.

De druide beheerst zich.

Die uitleg is onvoldoende ! Iedereen kan zich hier aldus als zoon van Astorix melden.

Mijn familie werd verspreid en tot slavenwerk gedwongen. Hadden jullie in die tijd jullie opzichter vervuld, mijn ouders zouden nooit gevangen genomen zijn. Ik ben naar Gallie teruggekeerd om mijn vaderland weer te zien, en niet om hier te bevelen.

Maar Vanik onderbreekt.

Dat is genoeg, Ansila. Wij herkennen Alex als onze hoofdmann ! Hij gelijkt op zijn ongelukkige vader als twee druppels water.

Een ogenblik later staan Ansila en Alderik geheel alleen. Al de mannen van de stam staan achter Vanik geschaard.

Kom, we moeten bijdraalen en die indringer gaan groeten. We krijgen hem wel klein !

De twee afgezette hoofdmannen naderen Alex met gevinsde eerbied en groeten hem.

vergeten we het verleden, vrienden ! Ik heb alle mannen van goede wil nodig.

Intussen woedt de slag om Alesia in alle hevigheid verder. Langsheen de wal ten staan de Romeinse bestormingswapens gereed. César loopt met lange passen op en neer in het kamp.

